

De kunne ikke undværes og maa derfor erstattes paa anden Maade. Der er da kun 2 Veje at gaa, enten at

1) forøge Antallet af Befalingsmandselever eller

2) tilkommandere Befalingsmænd fra Afdelinger, der ikke have Rekrutter.

Vil man forhøje Antallet af Befalingsmandselever med 20 pr. Rekrutbataillon, giver det i alt 300 Befalingsmandselever i 180 Dage = 54,000 Tjenestedage eller en aarlig Forøgelse af Budgettet paa ca. 70,000 Kr., og hertil kommer Lønning til disse Befalingsmandselever under deres Tjeneste som Underkorporaler og Korporaler samt den forøgede Værnepligtsbyrde.

Vil man tilkommandere Befalingsmænd fra de Batailloner, der ikke have Rekrutter, vil det være nødvendigt at tilkommandere alle Sergenter, og der vil endda ikke være nok.

Ved en Bataillons Kompagnier findes i alt:

2 Stabssergenter,

4 Oversergenter,

20 Sergenter.

Deraf maa blive ved Bataillonen 2 pr. Kompagni, nemlig 1 Stabssergent eller fungerende Stabssergent og 1 Vaabenmester, Rest 18; deraf maa regnes:

1 Elev paa Skydeskolen,

1 — - Gymnastikskolen,

1 tjenstgørende ved Kornets- eller Underofficersskolerne,

2 til Tjeneste i Regimentets Husholdning.

Disse Afgivelser ere Minimum, men selv om der ikke er flere, vil der i alt kun være 13 Sergenter til Raadighed, medens der skulde bruges 16.

Da de Batailloner, der ikke have Rekrutter, desuden skulle indkalde Mandskab hvert Aar, maa Sergenterne tilbage til Afdelingerne under Indkaldelsen, og i den Tid vil altsaa Rekrutbataillonen foruden sine faste Befalingsmænd kun kunne raade over dem af Befalingsmandseleverne, der have paataget sig Tjeneste som Korporal eller Kornet.

Sergenterne ville saaledes ved en Tilkommandering til Rekrutbataillonerne stadig gaa fra Bataillon til Bataillon og aldrig som nu være faste ved en Bataillon eller et Kompagni. De ville vedblive at være Tropslærere omtrent til de blive Oversergenter, det vil sige for adskilliges Vedkommende i en Snes Aar, stadig under skiftende foresatte.

En saadan Ordning vil neppe være tilfredsstillende, hverken for Underofficererne eller for Afdelingerne.

Resultatet er altsaa, at med en 2-aarig Centralskole vil Behovet af Tropslærere kun kunne tilfredsstilles ved en Forøgelse af Befalingsmandseleverne.

ad 2. Uddannelsen af Underofficererne maa tage Sigte paa at bibringe dem, der ønske at blive faste Underofficerer, de Kundskaber og Færdigheder og den aandelige og legemlige Udvikling, som er nødvendig, for at de kunne gøre Fyldest som Fører, Lærer og i den indre Tjeneste ved Afdelingerne. Dernæst bør det ved Uddannelsen tilstræbes at bringe de enkelte Underofficerers Kundskaber og almindelige Udvikling op til en saadan Højde, at Underofficersstanden, hvad Kundskaber og almen Dannelse angaar, kommer til at staa højt blandt den Gruppe af Statens og Kommunernes Tjenestemænd, hvem Udførelsen af det faglige Detailarbejde i Statens og Kommunernes Tjeneste paahviler.

Da den militære Tjeneste ofte kan være besværlig for Underofficererne, naar de blive ældre, er det endvidere ønskeligt at hjælpe dem til at tilegne sig Viden og Færdigheder, som kunne være dem til Nytte, naar de maatte ønske at gaa over i civile Virksomheder. En saadan Overgang ogsaa for fuldt tjenstdygtige er meget ønskelig, da Hæren derved faar en Reserve af vel uddannede Befalingsmænd.

Med den Uddannelse, Underofficererne i Ojeblikket faa, gøre de Fyldest i deres Stilling. Denne Uddannelse har altsaa staaet sin Prøve, men henset til Stigningen i det almindelige Oplysningsniveau bør den suppleres med flere Almenkundskaber, og det er ud fra dette Synspunkt, at Regeringen har fremsat de i Hærlovsforslaget §§ 101—103 nævnte Bestemmelser.

Det maa fastholdes som en absolut Nødvendighed, at Uddannelsen foregaar vaabenvist, og at der derfor ikke oprettes en Centralskole for hele Hæren. Paa en saadan Skole vilde der med Feltartilleriets Elever kun kunne besættes 1 Kanon, og